

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: N

Verwerende partij: Inspecteur van de Belastingdienst Oost/
kantoor Almelo

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Gerechtshof te Arnhem — Uitlegging van artikelen 18 en 43 EG — Vrij verkeer van personen — Vrijheid van vestiging — Fiscale last voortvloeiend uit verlegging van woonplaats naar een andere lidstaat — Uitoefening van economische activiteit in laatstgenoemde staat — Inkomstenbelasting gebaseerd op fictieve winst uit verkoop van aanmerkelijk belang, bestaande uit aandelen, in een vennootschap — Zekerheidstelling voor uitstel van betaling

Dictum

- 1) Een gemeenschapsonderdaan die, zoals verzoeker in het hoofdgeding, sinds de verlegging van zijn woonplaats in een lidstaat woont en houder is van alle aandelen van in een andere lidstaat gevestigde vennootschappen, kan zich beroepen op artikel 43 EG.
- 2) Artikel 43 EG moet aldus worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat een systeem invoert van belasting over waardeaanwinst in geval van verlegging van de woonplaats van een belastingplichtige van die lidstaat naar het buitenland, zoals in het hoofdgeding aan de orde is, dat voor de verlening van uitstel van betaling van deze belasting zekerheidstelling vereist en niet volledig rekening houdt met waardeverminderingen die na de verlegging van de woonplaats van de belanghebbende kunnen optreden en die niet in aanmerking worden genomen door de lidstaat van ontvangst.
- 3) Een eventuele belemmering als gevolg van het stellen van een in strijd met het gemeenschapsrecht verlangde zekerheid kan niet met terugwerkende kracht worden opgeheven door enkel het vrijgeven van die zekerheid. De vorm van de handeling op basis waarvan de zekerheid is vrijgegeven, is voor deze beoordeling irrelevant. Wanneer een lidstaat bepaalt dat in geval van teruggaaf van een in strijd met het nationale recht verlangde zekerheid verdragingsrente wordt betaald, is deze rente ook verschuldigd wanneer het gemeenschapsrecht is geschonden. Bovendien dient de verwijzende rechter, overeenkomstig de door het Hof verschaft richtsnoeren en met inachtneming van het gelijkwaardigheids- en het doeltreffendheidsbeginsel, te beoordelen of de betrokken lidstaat aansprakelijk is voor de schade als gevolg van de verplichting een dergelijke zekerheid te stellen.

(¹) PB C 31 van 5.2.2005.

Arrest van het Hof (Derde kamer) van 7 september 2006
— Commissie van de Europese Gemeenschappen/Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland

(Zaak C-484/04) (¹)

(Niet-nakoming — Sociale politiek — Bescherming van veiligheid en gezondheid van werknemers — Richtlijn 93/104/EG — Organisatie van arbeidstijd — Artikel 17, lid 1 — Afwijking — Artikelen 3 en 5 — Recht op dagelijkse en wekelijkse minimumrusttijden)

(2006/C 261/05)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: G. Rozet en N. Yerrell, gemachtigden)

Verwerende partij: Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, (vertegenwoordigers: M. Bethell en E. O'Neill, gemachtigden, K. Smith, barrister)

Voorwerp

Niet-nakoming — Schending van artikel 17, lid 1, van richtlijn 93/104/EG van de Raad van 23 november 1993 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd (PB L 307, blz.18) — Draagwijdte van afwijking — Implementatie van bepalingen betreffende rusttijden

Dictum

- 1) Door de afwijking voorzien in artikel 17, lid 1, van richtlijn 93/104/EG van de Raad van 23 november 1993 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd, zoals gewijzigd bij richtlijn 2000/34/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 2000, toe te passen op werknemers wier arbeidstijd gedeeltelijk niet wordt gemeten of vooraf bepaald, of door de werknemer zelf kan worden bepaald, en door niet de nodige maatregelen ter uitvoering van het recht van werknemers op dagelijkse en wekelijkse rusttijden te treffen, is het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland de krachtens de artikelen 17, lid 1, 3 en 5 van deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet nagekomen.
- 2) Het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland wordt verwezen in de kosten.

(¹) PB C 31 van 5.2.2005.